

RADCA PRAWNY
Bartosz Dolny
85-609 Bydgoszcz, FUP Bydgoszcz 13, skrytka pocztowa nr 1
tel.: +48 607 581 149; e-mail: radca.dolny@gmail.com

Dnia 14 sierpnia 2018r. w Bydgoszczy

Trybunał Konstytucyjny
al. J. Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

skarżący:

I C

reprezentowany przez:

radcę prawnego Bartosza Dolnego
OIRP w Bydgoszczy, nr wpisu Bd-1125
ul. Bartosza Głowackiego 16/98, 85-614 Bydgoszcz

adres do korespondencji:

85-609 Bydgoszcz
FUP Bydgoszcz 13, skrytka pocztowa nr 1

Skarga konstytucyjna

W imieniu Pana I C, działając na podstawie art. 44, 46 i n. ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zaskarżam przepis art. 505[36] kpc, który narusza zasadę demokratycznego państwa prawa wyrażoną w art. 2 i zasadę prawa do sądu wyrażoną w art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r.

Skargę konstytucyjną wywodzę na tej podstawie, że Sąd Okręgowy w L Wydział Cywilny Odwoławczy wydał dnia lutego 2018r. postanowienie, na mocy którego oddalone zostało zażalenie wniesione przez Pana I C na postanowienie Sądu Rejonowego w L Wydział Cywilny o przekazaniu sprawy z powództwa O

z siedzibą w W przeciwko I C i do Sądu Rejonowego w Ż.

Odpis orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie został doręczony Panu I C dnia marca 2018r. Następnie pismem z marca 2018r., wysłanym dnia marca 2018r. Pan I C złożył wniosek o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu i zwolnienie od kosztów sądowych, co spowodowało, stosownie do treści art. 44 ust. 3

ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zawieszenie biegu terminu do wniesienia skargi. Stosownie do treści art. 44 ust. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym termin rozpoczął bieg na nowo dnia 18 lipca 2018r. albowiem dzień wcześniej, czyli dnia 17 lipca 2018r. doręczono mi zawiadomienie o wyznaczeniu mnie pełnomocnikiem z urzędu dla wywiedzenia skargi konstytucyjnej co niniejszym czynię.

Uzasadnienie

Wskutek pozwu wniesionego dnia czerwca 2015r. do Sądu Rejonowego w L Wydziału Cywilnego przez O z siedzibą w W został przez tenże Sąd wydany w dniu lipca 2015r. nakaz zapłaty. Nakazem tym zasądzono od Pana I C na rzecz powoda O z siedzibą w W kwotę zł. z odsetkami ustawowymi od czerwca 2015r. do dnia zapłaty oraz kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakaz zapłaty wraz z pozwem został wysłany na adres Pana I C wskazany przez powoda O z siedzibą w W w pozwie. Doręczenie Panu I C nakazu zapłaty wraz z pozwem nastąpiło w trybie art. 139 § 1 kpc poprzez podwójne awizowanie przesyłki. Skutkowało to wydaniem w dniu września 2015r. przez Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny zarządzenia o pozostawieniu korespondencji zawierającej nakaz zapłaty wraz z pozwem w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia oraz postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z lipca 2015r. na rzecz powoda O z siedzibą w W.

W dniu października 2016r. (data nadania listu poleconego) pozwany Pan I C złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny dnia lipca 2015r. w sprawie o sygnaturze W. W sprzeciwie Pan I C podniósł, że w związku z zawiadomieniem z dnia września 2016r. o wszczęciu egzekucji dokonanym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż dowiedział się o wydaniu nakazu zapłaty i w związku z tym wniósł od niego sprzeciw. Pan I C podniósł także, że nie jest mu znany podmiot pod nazwą O.

z siedzibą w W i zaprzeczył jakoby posiadał ów podmiot jakiegokolwiek wiarytelności wobec niego. Tego samego dnia Pan I C złożył skargę na orzeczenie referendarza sądowego – postanowienie z dnia września 2016r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia lipca 2015r. na rzecz powoda O

z siedzibą w W. W skardze Pan I C podniósł tożsame zarzuty co w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazując jednocześnie, że jego adresem zamieszkania jest miejscowość: B gdzie od kilku lat jest zameldowany i zamieszkuje.

Wskutek wniesionych przez Pana I C środków zaskarżenia w postaci sprzeciwu od nakazu zapłaty i skargi na orzeczenie referendarza sądowego pismem z stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny zwrócił się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż o udzielenie informacji na jaki adres i w jakiej dacie zostało doręczone zawiadomienie o wszczęciu egzekucji dla Pana I C. W odpowiedzi udzielonej dnia stycznia 2017r. za pośrednictwem poczty elektronicznej i pismem datowanym również na dzień 9 stycznia 2017r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ż poinformowała, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji przeciwko Panu I C zostało wysłane na adres: B, pod którym to adresem zostało odebrane osobiście. Po otrzymaniu odpowiedzi od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż

Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny zarządzeniem z dnia stycznia 2017r. uchylił swoje wcześniejsze zarządzenie z dnia września 2015r. i pozostawił zwrotne potwierdzenie odbioru w aktach sprawy bez skutku doręczenia. Kolejnymi zarządzeniami wydanymi tego samego dnia Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny nakazał poinformowanie Pana I C o indywidualnym kodzie dostępu do akt sprawy oraz poinformowanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż

o utracie mocy i uchyleniu nakazu zapłaty wydanego dnia lipca 2015r. w sprawie. Ponadto w dniu stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny wydał postanowienie o przekazaniu sprawy według właściwości miejscowej do Sądu Rejonowego w Ż. W uzasadnieniu tegoż postanowienia Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny uznał sprzeciw Pana I C za złożony skutecznie jeszcze przed rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia sprzeciwu. Wskazał także, że Pan I C uprawdopodobnił, że w dacie doręczenia mu nakazu zapłaty wraz z pozwem w trybie przewidzianym w art. 139 § 1 kpc nie zamieszkiwał pod adresem, pod którym dokonano podwójnego awizowania, co oznacza, że do doręczenia mu tej przesyłki w istocie nie doszło o czym Sąd nie miał wiedzy w chwili wydawania

zarządzenia z września 2015r. o stwierdzeniu doręczenia przesyłki. W konsekwencji Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny zastosował art. 505[36] § 1 kpc, który przewiduje w takiej sytuacji utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego. W dniu stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny wydał postanowienie, którym uchylił w całości postanowienie referendarza sądowego z dnia września 2016r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w dniu lipca 2015r. w sprawie W uzasadnieniu tegoż postanowienia Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu postanowienia z dnia stycznia 2017r. i stwierdzając, że referendarz nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty, który nie był prawomocny i nie powinien być zostać uprawomocniony wskutek nieprawidłowego doręczenia, zastosował art. 398[22] § 1 i § 2 kpc w związku z art. 795 kpc.

Pismem datowanym na dzień stycznia 2017r. Pan I C złożył skargę na postanowienie referendarza sądowego Sądu Rejonowego w L wydane dnia stycznia 2017r. wnosząc o jego zmianę z uwagi na rozbieżności ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu skargi Pan I C podniósł, że uznanie jego sprzeciwu bezpodstawnie za skutecznie złożony jeszcze przed rozpoczęciem biegu terminu do jego wniesienia i na podstawie tego uchylenie nakazu zapłaty w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi ogólnej właściwości pozwanego jest zaprzeczeniem stanu faktycznego i prawnego. Podniósł także, brak wiedzy o prowadzonym postępowaniu sądowym wszczętym na rzecz O

z siedzibą w W wyklucza całkowicie możliwość wniesienia sprzeciwu w ustawowym terminie, a całkowicie nierealne jest złożenie sprzeciwu przed terminem. Zarzucił także Pan I C w skardze, że brak rozpatrzenia przez właściwy Sąd jego sprzeciwu spowodował niezgodne z obowiązującym prawem i stanem faktycznym postanowienie referendarza sądowego.

W dniu lutego 2017r., w wyniku złożenia przez Pana I C skargi na orzeczenie referendarza sądowego z dnia stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Ż. W uzasadnieniu postanowienia z dnia lutego 2017r. Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny wskazał, że stosownie do treści art. 505[36] § 1 kpc, w razie skutecznego wniesienia sprzeciwu, co uczynił pozwany I C, nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę do sądu według właściwości ogólnej i jest to jedyny skutek wniesienia sprzeciwu. Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny podkreślił, że jest to jedyny skutek wniesienia sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, i że sąd czyni to z urzędu, obligatoryjnie.

Pismem z dnia lutego 2017r., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w L Wydziału Cywilnego dnia lutego 2017r. Pan I C: złożył skargę na ww. postanowienie z dnia lutego 2017r., które zaskarżył w całości i wniósł o jego zmianę. W uzasadnieniu wskazał, że przedstawiona w zaskarżonym postanowieniu chronologia zdarzeń zasadniczo odbiega od stanu faktycznego, a pominięcie istotnych dla sprawy faktów całkowicie wypacza meritum sprawy. W dalszej części uzasadnienia skargi Pan I C przedstawił stan faktyczny, czyli chronologicznie przebieg postępowania w sprawie i podkreślił, że pominięcie stanu faktycznego całkowicie wyklucza możliwość właściwego rozpatrzenia sprawy oraz zachowanie bezstronności postępowania. Podniósł także, że pominięcie związków przyczynowo – skutkowych w oparciu o prawdę podważa wiarygodność Sądu i, że uznanie braku możliwości podejmowania suwerennych postanowień opartych na prawdzie przez Sąd zaprzecza konstytucyjnemu prawu do niezawisłości sądowej.

Po rozpoznaniu zażalenia z dnia lutego 2018r. wniesionego przez Pana I C Sąd Okręgowy w L Wydział Cywilny Odwoławczy wydał w dniu lutego 2018r. postanowienie, którym oddalił zażalenie. Sąd Okręgowy uznał, że zażalenie nie jest zasadne. Wskazał na art. 505[36] kpc, który stanowi, że w razie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz ten traci moc w całości, a sąd prowadzący elektroniczne postępowanie upominawcze przekazuje sprawę do sądu według właściwości ogólnej. Przepis ten, zdaniem Sądu Okręgowego w L Wydziału Cywilnego Odwoławczego, stanowi, że Sąd prowadzący elektroniczne postępowanie upominawcze co do zasady właściwy jest do rozpoznania sprawy jedynie na etapie wydania nakazu zapłaty. Nakaz zapłaty z kolei wydawany jest wyłącznie na podstawie treści składanego w formie elektronicznej pozwu. W razie skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, gdy powstaje konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego właściwy staje się sąd właściwości ogólnej pozwanego, któremu Sąd prowadzący elektroniczne postępowanie upominawcze ma obowiązek przekazać sprawę do ponownego prowadzenia.

Postanowienie Sądu Okręgowego w L Wydziału Cywilnego Odwoławczego jest prawomocne i nie służy do niego żaden środek zaskarżenia. Zostało ono doręczone Panu I C w dniu marca 2018r. Od momentu doręczenia tegoż postanowienia rozpoczął bieg termin do wniesienia skargi konstytucyjnej, który wynosi, stosownie do treści art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, 3 miesiące od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Stosownie do treści art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym złożenie wniosku o ustanowienie z urzędu adwokata lub radcy prawnego wstrzymuje bieg terminu do

wniesienia skargi konstytucyjnej. Wznowienie biegu tego terminu następuje pierwszego dnia po dniu doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego (art. 44 ust. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym). Pan I C stosowny wniosek złożył w dniu 28 marca 2018r., przy czym wpłynął on pierwotnie do Sądu Okręgowego w L , a następnie do Sądu Rejonowego w L w dniu kwietnia 2018r.

Pełnomocnik z urzędu do sporządzenia niniejszej skargi konstytucyjnej został wyznaczony w dniu 10 lipca 2018r. przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Bydgoszczy, o czym został poinformowany dnia 17 lipca 2018r. kiedy to odebrał stosowną korespondencję w sprawie. Powiadomienie o wyznaczeniu pełnomocnikiem z urzędu dla Pana I C wraz z przyznaniem dostępu do akt sprawy doręczono pełnomocnikowi dnia 30 lipca 2018r. Należy zatem przyjąć, że wznowienie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej nastąpiło dnia 18 lipca 2018r. stosownie do treści art. 44 ust. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Wyrażona w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasada demokratycznego państwa prawa została ujęta w przepisie mówiącym, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Jest to zasada naczelna i ogólna, która obejmuje swoim zakresem zbiór zasad bardziej szczegółowych, o zróżnicowanym charakterze prawnym i niejednakowej mocy prawnej, w tym między innymi zasadę prawa do sądu sformułowaną w art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zasada ta jest klauzulą generalną, której adresatami są przede wszystkim organy Państwa, w tym Sądy, która to klauzula nakazuje im działać na podstawie i w granicach przepisów prawa, ale także respektując określone powszechnie akceptowane wartości, szanując prawa obywateli ale także mając na względzie szeroko pojętą sprawiedliwość i słusność. Zasada ta odnosi się nie tylko do ustawodawcy, który prawo jako system norm kreuje, ale także do organów, które prawo stosują, w tym również Sądów. Z uwagi na przedstawiony ogólny charakter tejże zasady jak i jej usytuowanie w systematyce Konstytucji zasada ta wyznacza najogólniejszy wzorzec konieczny do weryfikacji zgodnego z Konstytucją działania organów Państwa zarówno tworzących prawo jak i je stosujących. Stąd konieczne jest i uzasadnione wskazanie na naruszenie tej zasady razem z naruszeniem zasady prawa do sądu, która w niniejszej sprawie została naruszona w pierwszej kolejności.

Skarżący upatruje naruszenia zasady wyrażonej w art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w stosowaniu w elektronicznym postępowaniu upominawczym art.

505[36] kpc. Zasada prawa do sądu stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W toku postępowania wywołanego powództwem O

z siedzibą w W

Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny nie zajął się sprawą merytorycznie i pominął zupełnie zgłaszane przez pozwanego I C okoliczności, iż nie wie on czego powództwo dotyczy i nigdy nie miał żadnego kontaktu z powodem, a o całej sprawie dowiedział się dopiero po wszczęciu egzekucji. Na żadnym etapie postępowania stanowisko skarżącego w zasadzie nie było brane pod uwagę, a sądy orzekające ograniczały się jedynie do rozstrzygnięć formalnych ignorując prezentowany przez pozwanego I C stan faktyczny. Działanie sądu wywołało u pozwanego przekonanie, że wnoszone przez niego środki zaskarżenia, są ignorowane, że nie bierze się pod uwagę, wbrew zasadzie słuszności i sprawiedliwości, oczywistej według niego bezzasadności powództwa nie popartego żadnymi dowodami. Z tego względu należy zbadać, czy art. 505[36] kpc, w zakresie w jakim zwalnia Sąd prowadzący elektroniczne postępowanie upominawcze od obowiązku merytorycznego badania powództwa w razie skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego jest zgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantującym każdemu prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy. W ramach niniejszej skargi aktualność zachowują wszystkie zarzuty podnoszone przez Pana I C w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w L Wydział Cywilny i sformułowane w składanych przez niego środkach zaskarżenia. Należy zatem przywołać je na uzasadnienie niniejszej skargi. Jak wspomniano wcześniej pozwany I C wywodził, że bezpodstawne uznanie jego sprzeciwu za skutecznie złożony jeszcze przed rozpoczęciem biegu terminu do jego wniesienia i uchylenie w związku z tym nakazu zapłaty i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ż jest zaprzeczeniem stanu faktycznego i prawnego. Brak jakiegokolwiek wiedzy o toczącym się postępowaniu wykluczał możliwość wniesienia sprzeciwu, a całkowicie nierealne było jego złożenie przed terminem. Zdaniem pozwanego I C wybitnie niezrozumiała była sytuacja, gdzie profesjonalna firma specjalizująca się handlem wierzytelnościami, posiadająca zaplecze i możliwość weryfikacji ogólnodostępnych danych nakłada na Sąd własne obowiązki kosztem podatników. Zdaniem pozwanego brak rozpatrzenia przez właściwy Sąd jego sprzeciwu spowodował niezgodne z obowiązującym prawem i stanem faktycznym rozstrzygnięcie. Wskazywał także pozwany w toku postępowania, że brak działań Sądu stanowił w jego ocenie tzw. milczącą zgodę na prowadzoną egzekucję, a niezgodne z obowiązującymi normami prawnymi rozpatrywanie sprzeciwu na postanowienie referendarza sądowego przez referendarza sądowego (sędzia we własnej sprawie) stanowi zaprzeczenie

instancyjności i praworządności postępowania.

Uwzględniając powyższe skargę niniejszą uważam za uzasadnioną i konieczną i wnoszę jak na wstępie.

załączniki:

1. nakaz zapłaty z lipca 2015r.,
2. sprzeciw od nakazu zapłaty,
3. skarga na orzeczenie referendarza sądowego,
4. postanowienie SR w L z dnia stycznia 2017r.,
5. postanowienie SR w L z dnia stycznia 2017r.,
6. postanowienie SR w L z dnia lutego 2017r.,
7. skarga pozwanego z dnia stycznia 2017r.,
8. skarga o przywrócenie naruszenia prawa z dnia lutego 2017r.,
9. postanowienie SO w L z lutego 2018r. z dowodem doręczenia pozwanemu,
10. wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu z potwierdzeniem nadania,
11. pismo SO w L o z kwietnia 2018r. o przekazaniu wniosku,
12. zawiadomienie pełnomocnika o wyznaczeniu z kserokopią koperty,
13. zawiadomienie wyznaczonego pełnomocnika o przyznaniu dostępu do akt z potwierdzeniem odbioru,
14. 6 odpisów skargi z załącznikami